

Sáu năm, một chuyện tình buồn...!

Thế là hết! Em ra đi và tôi đã mất em. Vĩnh viễn. Đã nhiều lần, tôi thấy em buồn. Tôi hỏi. Em chỉ lắc đầu: “Không có gì đâu!”. Vậy rồi cũng qua đi. Tôi cố xua đi những nỗi buồn cứ mỗi ngày mỗi chồng chất. Nhưng bây giờ thì chẳng thể nữa rồi. Nỗi buồn ấy như chất cường toan, đang thấm dần vào trong trái tim tôi, đau buốt.

Nhớ thời em còn là sinh viên. Suốt cả tuần em xa nhà và xa tôi. Chiều thứ bảy nào tôi cũng nôn nao, đạp xe hơn hai mươi cây số để lên trường đón em về. Những lần đầu, khi thấy bóng tôi từ xa, em đã vừa đi vừa chạy, miệng nở nụ cười tươi như đóa hoa hàm tiếu. Mấy cô bạn chung lớp chạy theo phía sau trêu. Em quay lại, hất mặt lên giả vờ ra vẻ kênh kiệu: “Nè, tụi bây có ngon thì lại đây mà chọc “người dưng khác họ” của tao đi!”. Mấy cô bạn của em cũng chẳng vừa. Nguyên tách nhóm, đến bên tôi: “Anh hiền như vậy làm sao mà trị được cái con-quỷ-nhỏ của lớp tụi em được hả!”. Hằng đế vào: “Nó ý đẹp nhất lớp nên cứ ăn hiếp tụi em. Anh có đủ sức để trị nó không?”. Vân cũng tỏ ra không kém: “Em nghi là nó trị anh thì có, chứ dễ gì anh mà trị được nó!”... Lúc ấy tôi chẳng nghĩ gì cả. Chỉ thấy là mình hạnh phúc nhất trần đời. Rồi những lần sau đó, chẳng hiểu

sao, mỗi lần tôi lên trường đón em về, những cô bạn của em không còn chạy đến bên tôi vò vãnh kéo hoặc trêu chọc tôi nữa. Họ thấy tôi thấp thoáng phía xa là quay mặt rẽ sang hướng khác. Vài lần tôi tự hỏi: “Đã có chuyện gì?”. Nhưng rồi em đi ra, ngồi lên phía sau tôi. Thế là tôi lại vui như hội. Quên tất cả.

Hồi ấy. Mỗi lần xe leo lên dốc cầu. Em ngồi sau hỏi: “Có mệt không anh?”. Tôi nói trong hơi thở gấp: “Có em, anh chỉ thấy có mỗi một điều, còn chẳng thấy gì khác!”. “Vậy anh thấy gì?”. Tôi nói thật lòng mình: “Hạnh phúc!”. Em vừa cười vừa xiết chặt tôi trong vòng tay của mình: “Thôi đi, anh nịnh hay lắm!”. Quả thật như vậy. Nào em biết rằng, suốt một tuần xa em, chẳng đêm nào tôi lại chẳng nghĩ về em. Tôi đã đếm từng ngày. Mong cho thời gian chóng trôi qua, để lại đến thứ bảy...

Một lần tôi gặp Hằng – cô bạn chung lớp với em. Chỉ là một cuộc gặp tình cờ nơi hiệu sách. Gặp bạn em, tôi mừng như trẻ con được kẹo vậy. Thế nhưng, khi thấy tôi vui, Hằng lại buồn rười rượi. Tôi mời Hằng vào quán nước gần đó. Hằng nhận lời. Nhưng suốt buổi, thỉnh thoảng Hằng nhìn tôi rồi lại thở dài. Tôi nhớ Hằng đã hỏi – câu hỏi mà lúc ấy tôi đã cho rằng quá thừa: “Anh yêu Thanh lắm phải không?”. Tôi cười: “Thanh là tất cả của anh. Thiếu cô ấy, đời anh chẳng còn ý nghĩa gì nữa!”. Nghe tôi trả lời vậy, Hằng chẳng nói gì thêm, rồi vội vàng vàng đứng lên, bảo rằng cô ấy có một cái hẹn...

Một lần, tại cổng trường vào chiều thứ bảy. Người bảo vệ đưa tôi tờ giấy của em: “Xin lỗi, hôm nay em có việc gấp nên phải về sớm,

không đợi anh được. Đừng buồn nhen!”. Tôi thần thờ buồn, vì suốt một tuần chờ đợi, vậy mà bây giờ, sau khi lướt mồ hôi đạp xe hơn hai mươi cây số, để rồi nhận được những lời nhắn khô khốc của em. Ngay lúc đó, Nguyên, Hằng và Vân cùng xuất hiện. Lần này họ không né tránh tôi nữa, mà tiến đến cạnh tôi. Nguyên mở lời trước: “Thanh nó về rồi phải không anh?”. Tôi cười gượng chào những người bạn của em: “Ờ, anh cũng mới nhận được tờ giấy của Thanh nhắn. Không biết nhà Thanh có chuyện gì?”. Vân lắc đầu: “Nhà nó không có chuyện gì đâu. Anh đừng lo ! Nó có chuyện thì có...!”. Lúc ấy, tôi đã thấy Hằng hích nhẹ vào lưng Vân. Nhìn nét mặt của bạn em, ngay lúc ấy tôi đã linh cảm nhận ra một điều gì đó không bình thường... Sau hai lần nữa, chờ em suốt cả buổi chiều thứ bảy, mà em vẫn nhắn tâm bỏ rơi, tôi quyết tâm đi tìm... sự thật. Vậy là, thay vì đứng đợi em ở cổng trường vào lúc 16 giờ như thường lệ, tôi đã đạp xe lên đây từ 12 giờ trưa và cố tình ngồi khuất sau hàng dâm bụt, ở cái quán nước mía cạnh cổng trường. Không hiểu bằng cách nào mà em đã ra sớm hơn giờ tan học ba mươi phút, và vội vàng ngồi sau lưng anh chàng đi chiếc xe gắn máy đời mới, đã đến chờ ở đó vài phút trước. Chiếc xe chạy ngang qua chỗ tôi ngồi, nhưng em không nhìn thấy tôi. Như một người say, tôi thấy đất trời quay cuồng trước mặt. “Vậy là tôi mất em thật rồi!” – chẳng hiểu câu nói ấy tôi đã thốt ra, hay chỉ âm vang trong suy nghĩ; nhưng người bán nước mía cứ liếc nhìn tôi, rồi dường như chị đã cố nén tiếng thở dài. Đã gần bốn năm tôi thường xuyên xuất hiện ở đây, chị thừa biết tôi là ai và em là ai kia mà!

Từ tay trắng, nhưng bằng sự kiên trì, tôi đã tạo dựng nên cho tôi một cuộc sống và cũng từ sự kiên trì suốt bốn năm ròng, tôi đã có em. Vậy lẽ nào tôi chịu mất em một cách dễ dàng như thế ! Không, tôi không thể đầu hàng và làm người thua cuộc được.

Vẫn biết em đang là như thế, nhưng thứ bảy nào tôi cũng ngồi ở quán nước mía, nơi có chiếc bàn khuất sau hàng dâm bụt, đợi em. Vẫn chàng trai ấy, vẫn chiếc xe ấy. Bao giờ anh ta cũng đến trễ hơn tôi, nhưng anh ta lại có em. Còn tôi, kẻ luôn luôn đến trước, mà lúc nào cũng lủi thủi đạp xe trở về một mình, khi mặt trời đã khuất bóng...

Thế mới biết “có công mài sắt, có ngày nên kim”. Một hôm em ra mà chẳng thấy bóng dáng của anh-chàng-xe-gắn-máy ấy đâu. Tôi thấy em liếc nhìn đồng hồ, rồi nhẩn nại đứng đợi. Gần nửa giờ sau vẫn thế, bất ngờ tôi thấy tim mình như chực văng ra khỏi lồng ngực, khi thấy em rào bước đến quán nước mía – nơi tôi đang ngồi. Và rồi, em như chết lặng, khi thấy tôi cũng đang như... lặng chết! Tôi nhìn em và chẳng hiểu trong ánh mắt ấy có ma lực hay không, mà em lại rào bước đến và ngồi xuống cạnh tôi. Em không nói và tôi cũng lặng im. Hai ly nước mía vẫn còn nguyên. Mãi đến lúc tôi chỉ còn thấy em mờ mờ trong chút nắng còn sót lại cuối chiều, và tôi đã lên tiếng trước: “Thôi, mình về đi em. Anh ta không đến đâu!”. Em lẳng lặng ngồi lên phía sau tôi – vẫn là chiếc xe đạp cà khổ ngày nào...

Tôi những tưởng, bằng sự kiên trì và một tấm lòng chân thật, con người ta sẽ có được tình yêu và hạnh phúc. Nhưng không phải thế. Bây giờ đã là năm thứ sáu, kể từ ngày tôi gặp và yêu em. Nhưng dù

là năm thứ sáu hay năm thứ một trăm, thì cũng vậy. Tôi yêu em đến điên cuồng và đã ba lần... tha thứ cho sự phản bội của em. Tôi ngốc nghếch tưởng rằng, hôn nhân sẽ là cái vòng khóa an toàn nhất để người ta giữ nhau. Song, khi đã là vợ tôi, em vẫn cứ như thế – không bao giờ biết “giữ mình” trước những lời ong bướm của những chàng trai... hào-hoa-phong-nhã (!). Em chẳng bao giờ phân biệt được, đâu là tình yêu và hạnh phúc đích thực, còn đâu là những trò đùa tình ái...

Thế là hết! Em lại ra đi và lần này tôi đã mất em. Vĩnh viễn!

HÀN GIANG

Nguồn: [NguoiVienXu](#)

Được bạn: [Ct.Ly](#) đưa lên

vào ngày: 18 tháng 8 năm 2005